

DOM, CESARJA!
Domáci Prijatelj.
 VSE ZA VERO.
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 10. septembra 1897.

Štev. 17.

Na Blaškem jezeru.

Pe gleda gorski velikan *)
 Na sinjo jezersko raván,
 Le na obrežje glej zeleno,
 Na gozd temán, na polja kras,
 Na cesto belo, mirno vas,
 Kjer ljudstvo biva mi pošteno, —
 Kar gledaš, je Slovencev last.
 O šumi rodu ti, jezéro,
 Naj hrabro brani svojo vero
 In svojega jezika čast!

Bogdan.

Župnik Davorin Štembal.

(Prijatelju v spomin.)

Kakor je „Mir“ v svoji 16. številki t. l. proslavljal rajnega g. Jožefa Škerbinca, kn.-šk. duh. svetovalca in župnika v Vogrčah, kot enega najstarejših duhovnikov-rodoljubov, tako si dovoljujem, čitateljem navesti nekatere lepe čednosti tudi o pokojnem župniku, gosp. Davorinu Štembal-u, ki je umrl dné 17. rožnika t. l. v ziljskem Št. Pavlu.

Porodil se je D. Štembal dné 8. listopada l. 1843. v Studencu pri Ljubljani, vstopil je v celovško duh. semenišče ter je bil po izvrstno dovršenih študijah v mašnika posvečen dné 16. vel. srpana 1868. Opravljal je službo kaplana in župnijskega oskrbnika po več krajih naše škofije s prav dobrim vspehom. Leta 1878. je bil umeščen za župnika v Čačah ob Zili. Neutrudno je tamkaj deloval za blagor svojih župljanov celih 16 let. Poleg tega je tudi še vestno oskrboval blizu 11 let osem kilometrov oddaljeno župnijo Št. Pavel pri Zili. Prava dušna paša so bile vernikom Štembalove pridige, s kterimi se je prikupil svojim poslušalcem po jasni osnovi ter jedrnati besedi.

Kakó je znal rajnik svojo veliko dušno zmožnost ali prebrisano glavo in svoj spretni jezik za blagor ljube mladine posvetiti, to je v ljudski šoli pokazala njegova izvrstna razlaga božjih resnic. Slomšek pravi o tem: „Ne razlagaj otrokom na enkrat ne preveč, ne premalo. Ako jim preveč in prenaagosto poveš, ne bodo kaj za-

*) = Jepa.

pomnili; če jim premalo razložiš, bo jim dolgočasno, in ti poprej odrastejo, kakor se potrebnega, krščanskega nauka izučijo.“ Po tem pravilu je g. D. Štembal otrokom v šoli božje resnice razlagal. Obnašal se je med šolsko mladino tako ljubeznjivo in živo, raztolmačil je jej krščanski nauk tako modro in umevno, da je seme njegovega dobrega nauka dobro zemljo našlo, pa tudi veliko dobrega sadú obrodilo.

Kinčale so njegovo življenje še druge čednostne draginje. Opomnim le površno resnico-, pravico- in rodoljubnost vrlega Slovence. „Vsakemu svoje,“ rekel bi, je bilo vodilo njegovega zares krščanskega življenja. Vedno se je ravnal po geslu: „Da se resnica prav spozná, je treba čuti dva zvona.“ Rajni ni gojil v sebi kako željo napuha ali nevoščljivosti. Njegova pravica ni obstala samo v zunanjih delih pobožnosti, temveč zlasti v pohlevnem in odkritem, proti bližnjemu dobro mislečem srcu. In čeravno je bila lupina, t. j. zunanje obnašanje, malo trdo, jedro je bilo vselej dobro.

Odlikoval se je gosp. D. Štembal tudi po zvestem delovanju za svoj národ. Podpiral je slovenske zavode gmotno in duševno. Bil je tajnik Ciril-Metodove podružnice na Ziljski Bistrici. Povsod je prebujal národno zvest med ljudstvom in mu vdahnil veselje do čitanja. Bil je g. Štembal kot človek jeklen značaj! Na videz je bil krepke postave, ali vendar je že več let vedno bolehal. Zadel ga je kap na čutnicah pred tremi leti. Nekaj časa se mu je boleost polajšala, pozneje ga pa spet hudo napadla. Životaril je dobri mož in v vsakem oziru zvesti duhoven, kteri si ob svoji milobi do ljudij ni ničesar prihranil, v ziljskem Št. Pavlu blizu tri leta ob svoji pičli pokojnini večjidel v potrebsčini, a udan v voljo božjo, dokler ga ni Bog rešil od vseh britkostij tega življenja. Naj mu zaradi obilja njegovih dobrih del po milosti božji sveti luč večnega veselja!

Jak. Seebacher.

Iskrice.

Le takrat je vse izgubljeno, kedar smo zgubili zadnjo nado. — Srcé ima tisoč priložnostij, popraviti to, kar je duh zakrivil.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

19. Jasen. Nemška vas Assing iz Jasnik, kakor na Kranjskem Assling iz Jesenice.

20. Javor. Javorje; Javornik, kar pomeni kmeta, ki blizu javora stanuje. Nemške vasi Jauernik na Krki (l. 1500. im Jauernikh) in pri Svincu, Auerling v lavantinski dolini; kmetov pa kar vse mrgoli po Nemcih z imenom Auernig.

21. Jela ali jedla. Jadovce blizu Grabštajna, nemški Thon, kar pa je navstalo iz Tann, na pr. l. 1168. Heinrich von Tanne.

22. Jeriša = jelša. Jeriša na Podjurskem.

23. Kadukū = mecesen. Kadutschen dvakrat in potok Kadutscherbach, zdaj Lerchbach.

24. Konopec = konoplja. Konobec na Slovenskem in Gnoppnitz na Nemcih.

25. Kopriva. Koprivna; nemška vas Preining piše se v 14. stoletju: Kopreinich in l. 1500. Koprewnick, torej Slovenec Koprivnik se je naselil tam; bržkone je tudi Breinitz v istem okraju Kopreinitz = Koprivnica.

26. Log. Log, Loga vas; Na Logu, kar narod govori na Vogu, večkrat; Zavoze je: Za Loge; Podlog, Vosnica = Ložnica; staroslovenski nosnik so ohranile nemške vasi Lang po imenu.

27. Les. Nemški kraji Lees, Lesach (= v Lesah), Lesachthal; Lessnig l. 1030.: Lesniza; Lesnitz dvakrat; Liesing, kar ima listina iz l. 1107. še v obliki Liesnik (Meill. p. 114); potem slovenske Leše ali Lešani l. 1177.: Lesah.

28. Leča. Lečja ves ali Lečne, v Lečnah, in res se tam še dandanes veliko leče prideluje.

29. Lipa. Kakó je to drevo prirastlo Slovencem k srcu, vidi se tudi iz obilice krajevnih imen, izvirajočih iz tega debla. Lipa, pod Lipo petkrat, Lipica dvakrat, nemški Lippitz, Lipje štirikrat, Lipljani ali Liplje dvakrat, Lipnik; Ličja ves iz Lipicja ves, nemški Leibnitz, torej je prvotna oblika Lipnica. — Pod Lipo v Rožu, listina iz l. 1239. pravi: „acta sunt haec in villa Selka, dicta sub tilia ipsius villae“ = to se je zgodilo v vasi Seluče pod lipo ravno te vasi.

30. Olša = jelša. Nemške vasi Olsa pri Brežah, Olsah pri Spitalu, Olschnitz na Krki, Jouschitzen = Olšica; Ovšenica; Olschitzen; Ovšje; Zdovšje iz Zavolšje l. 1488.: Erlach. Ovšova. Znano je, da izvira gorenjestažerski Aussee iz slovenskega Ovšje, kar se dá z listinami dokazati.

31. Oreh. Na Orešovu, nemški Nessendorf blizu Celovca.

32. Praprot. Praprače, Nemci so predstavili Farrendorf; nemška vas Prapra. Krški urbarij ima: am Prapernikh = pri Praprotniku.

33. Rakita. Nemška vas Regitt.

34. Repa. Replje dvakrat.

35. Rož, roždiče, roždje = goščava. Rož, Rožek, Podrožica. Nemške listine imajo Ras, Rase, l. 1349.: Ras thal (sic!), 1579; Raschthal, Rossthal, l. 1579. pa že Rosnthal; kar se dandanes piše Rosenthal, to pa so zopet Slovenci predstavili v Rožna dolina. A z rožami krajevno ime nima ničesar opraviti.

36. Sitt. Nemška vas Sittmoos; prvi del je slovenski, drugi del pa nemška prestava prvega dela. Sittich, Sittnitz.

37. Sosna. = jedla. Nemški kraji Zossen in Zessen.

38. Trn. Trnje, Trnovlje, Trnja ves, kar so prenamedili Nemci v Terndorf ali Hörtendorf.

39. Vinica = Wein, Mostbirne. Wimitz l. 1247. Winewice.

40. Vино. Na Koroškem se je v prejšnjih časih več vina pridelovalo kakor zdaj, zato imamo Vinče pri Celovcu, Zavinice, Nôgrad, Nôgrada (iz Vinôgrad), Vinogradi, Nâgra.

41. Vres. Na Vresah blizu Celovca (die Heide).

42. Vrba. Vrba ob vrbskem jezeru, Kriva Vrba ali pod Vrbo (Krumpendorf), Vrbice, Fefernitz iz Felfernitz; felfer ali felber je v nemškem narečju vrba, torej Fefernitz = Vrbnica.

(Dalje sledi.)

Iz postopača — milijonar.

(Prevel Bogdan.)

Bogat trgovec v Parizu je napravil nekega dné sijajno pojedino. Po pojedini pokaže gostom buciko (iglico) — čisto navadno brez vrednosti in reče: Prosim, da me malo poslušate! Hočem Vam povedati dogodbo.

Bil je nekóč beraški deček, ki je imel 12 let. Bil je pravi postopač, bosonog, odet s capami. Beračil je od vrat do vrat. Njegovi zanikerni roditelji ga niso pošiljali niti v šolo, niti ga priganjali k delu in tako je lenaril in Bogu čas kradel.

Neko jutro — bil je lep dan — se je vlačil po edini blatni cesti neke vasi in je pridno hrustal skorjo kruha, ki je bila njegov zajutrek. Naenkrat zaleskeče nekaj pred njegovimi nogami na tleh. Pripogne se in pobere svetlo stvar — bila je velika bucika, kakoršne nosijo tamkaj kmečka dekleta, da pripenjajo zavratne rute na krilo. Gre naprej in malomarno ogleduje iglo, in že jo hoče vreči v stran, ko pride mimo hiše, po kateri so se vile vinske trte. Na pragu je sedela majhna deklica, nekaj let mlajša od njega; vlekla je svojo zavratno ruto sem in tje, kakor da bi na njej nečesa iskala, in je pri tem nenehoma jokala. Beraški deček postane, zija nekaj časa malo deklico in reče konečno: „Žakaj se jočeš?“ Deklica odgovori plakaje: „Ker sem izgubila buciko iz rute; mati me bo tepla.“ „Tu imaš drugo,“ reče deček dobrodušno in podá deklici najdeno iglo. Ta poseže hlastno po njej in zavrisne: „Zdaj pa ne bom tepena.“ Tu zapazi, da deček gloda skorjo. Reče mu: „Jaz imam jabolko v žepu, ali ne hočeš? Dobro je, jaz sem je že nagriznila, pa to nič ne dé.“ Ne da bi kaj odgovoril, ugrizne beraški deček pogumno v podarjeno jabolko in gre svojo pot.

Nekaj tednov pozneje pride zopet v vas, kjer je bil ravno letni semenj. Zopet sreča deklico, ki tudi v njem spozná svojega dobrotnika. Že od daleč si lahko spoznal, da iz dečkovega obraza gleda — glad. Deklica seže v žep, toda danes ni bilo nobenega jabolka notri, in vendar mu je hotela nekaj podariti. K sreči je bila dobila za sejnm nekaj zavitkov šivank in bucik od svoje botre, ki je imela majhno kramarijo na sejmu. Dá torej dečku en zavitek rekoč: „Prodaj igle, potem si lahko kupiš jabolko in pogače.“

Dečku se zasveti v glavi. Vrne se z iglami v svojo rodno vas in prodá igle kmeticam. Toda skupička nikakor ne zapravi za slaščice, temveč si kupi novih igel, loti se krošnjarstva, in kmalu je imel na hrbtu majhno omarico, notri pa gumbe, naprstke, zapone, konce in igle vseh vrst. Ob vsakem vremenu, v snegu

in vročini je hitel od vasi do vasi, prehodil vso Francosko in kot dvajsetletni mladenič je odprl majhno kramarijo blizu Pariza. Tržil je z vsem, kar je moglo prinesiti dobička, in njegova podjetna glava je zadela vedno pravo. Ko je bil star 30 let, imel je 100 tisoč frankov in je naložil polovico v vrednostnih papirjih. Njegove prebrisane račune je pospeševala sreča; v malo letih je bil milijonar.

Sedaj je začel misliti na buciko, katero je kot postopač našel, na malo, črnooko deklico, katero je s tisto iglo obvaroval, da ni bila tepena. Potoval je v vas, kjer je nekdanj beračil; bil je radoveden, kaj je postala deklica, ki je s zavitkom igel vzbudila v njem kupčijškega duhá. Postalo je lepo, pridno dekle; imela je že 30 let, pa še ni prišel po njo snubač, kajti bila je uboga. Poišče jo in reče kratko: „Imam milijon frankov premoženja, ali hočete biti moja žena?“ Dekle obledi in zardi in slednjič odgovori jecljaje: „Gospod, menim, da se hočete šaliti z menoj“. Ta pa odvrne resno: „Ali se še spominjate beraškega dečka z buciko?“ „O, gotovo,“ odgovori vneto, „vidim ga še pred seboj, kakó je zasadil svoje bele zobe v jabelko, katero sem bila jaz že nagriznila.“ Tujec odvrne smeje se: „Ta beraški deček sem bil jaz; iz pešk tistega jabolka je vzrasla moja sreča — ali hočete postati moja žena?“ Odgovor je bil vesel: „Dà!“ Poročila sva se v tisti vasi.

Trgovec umolkne in pogleda prijazno svojo ženo, ktera je živo zardela. „Dà, gospoda moja!“ vzklikne potem zopet glasno, „beraški deček je ne samo bogat, temveč tudi srečen. Bog mu je neskončno poplačal majhno delo usmiljenja. In, gospôda moja, nekdanji postopač sem jaz in moja dobra žena je ona plakajoča deklica, katero sem z iglo obvaroval udarcev in ki mi je iz hvaležnosti podarila nagriznjeno jabelko!“

Mavharjev Cene.

Nima še mnogo čez 40 let, vendar se drži sključeno kakor starček, ki ga težje leta. Suhi obraz mu je poraščen z ne premehkimi in ne pregostimi kocinami. Nos ima malo navzgor zavihan, ustnice sežgane od žganja in rujave od tobaka, ki ga pridno „čika“ (žveči). Nosi navadno irhaste hlače, ki niso vedno povsod cele. Poleti ne nosi suknje, pozimi pa se zavija v starokopiten plašč.

Njegova hiša, ki stoji proti koncu vasi, je kolikor mogoče nizka, krita s slamo, okajena pa kakor dimnik. Jaz ne bi šel pod njegovo streho, ker bi se vedno bal, da ne bi našel pod razvalinami Mavharjeve hiše prezgodnje smrti. Zraven hiše ima hlev. Tukaj je stal včas konjič, kterege je kupil Cene najrajše od ciganov. Ni ga motilo, če je bil konjič suh kakor trska in star kakor zemlja. Nekoč je kupil od ciganov mrho za 5 gld., reci: pet goldinarjev, vendar jo je znal zapoditi, da je tekla skozi vas kakor žrebč. Ko je pa vendar moral ž njo h konjederu, vozil je nekaj časa z junci ali s kravo. Kolikor vem, kupil je sedaj zopet dva bela konja. Svojim konjičem daje prav lepa imena. Ker je bilo poštni upraviteljici v naši vasi ime „Malči“, klical je tako tudi svojo kobilico.

Najljubša pijača mu je žganje; pa tudi vina se nikakor ne brani. Kedar žene svojo kravo na pašo, dela takó-le: Ko pride do prve gostilne, ustavi se, priveže kravo h plotu, sam pa jo mahne v gostilno. Tam ga izpije merico ali mero, potem pa krene do bližnje prodajnice, kjer prodajajo žganje. Tu izprazni frakelj ali

dva, potem pa gre zopet do kake gostilne. Ubogo živinče mora stati ves ta čas privezano k plotu brez krme. — Ako žene ob 7. uri zjutraj z doma, prižene kravo ob kaki 10. uri dopoldne na pašo. Tam jo pusti, da se pase, sam pa leže v senco in sladko zadremlje.

Duhovit je naš Cene kakor malokdo. Kedar ga ima v glavi, govori najraje o filozofiji ali kakor on pravi: „filuzufiji“. Stavi ti taka vprašanja, da mu ne odgovoriš, če si tudi še tak prebrisanec. Sploh govori skoro neumljivo.

Nekoč sedim pred domačo hišo, ko se prikaže Cene iz bližnje gostilne. Vsede se k meni in mi začne pripovedovati o nekem učitelju ali kakor je on dejal „šumeštru“, ki je bil baje pesnik in skladatelj, začne peti neko pesem, katero je bil ta učitelj zložil in uglašil. Kar solze so mu jele teči po lici, ko mi je pravil o tem možu. Ne vem, ali ga je tako ganil spomin na svojega učitelja ali je solze rodilo povžito vino in žganje. Tu pride mimo naju nek usnjar, ki je hodil popred po Nemškem in si je domišljal, da je Bog vé kaj, če nemški lomi. Pozdravi me nemški in govori par besed z menoj. Cene ga nekaj časa posluša, potem pa reče: „Ali si ti v Gradcu umrl?“ Na to seveda nihče pri najboljši volji ne vé odgovora, znal ga tudi usnjar ni. Spoznal je pa, kam Mavhar meri in se je — poslovil. Cene pa se je prav iz srca smejal.

Ako pride v gostilno ali prodajalnico žganje pit, ostane navadno dolgo, če ima koga, s komur se more pogovarjati. Toda kmalu ga pride iskat njegova žena. Cene suh, mršav — ona debela, močna. Kakó ga začne oštevati! Reče mu vse, le „človek“ ne. Cene jo mirno posluša in k večjemu reče: „Ženčè, ali hočeš piti?“ Nazadnje napravita takó: Cene pokliče liter vina (žganja se „ženčè“ tudi posebno ne brani) in naroči pečenko. Ker je on navadno že precej „nasut“, ko ga pride žena iskat, „pospravi“ ona liter vina in pečenko skoro sama. Potem jo mahneta domov. Cene gre naprej kakor kak zločinec, „ženčè“ pa za njim kakor orožnik.

Žena skupuje jajca, Cene pa jih vozi v Sevnico. Srečo pa ima! Nekoč se mu je zvrnil voz, a jajce se ni ubilo nobeno.

Kedar ga ima malo v glavi in ga ne pride nadlegovat „ženčè“, tedaj je prav zanimivo, razgovarjati se z njim. Nekoč sedim zopet pred hišo, kar zagledam Mavharja, ki je bil stopil iz bližnje gostilne in se mi pojoč približal. Črez ramo mu je visela vrečica, katero je spredaj držal vkup z obema rokama. Ko me zagleda, začne kričati: „To je naša kasa! To je naša kasa!“ Prisede, in jaz ga povprašam: „Cene, kaj pa je s to kaso?“ „E, teličko sem prodal in tu notri imam skupiček“. Nato jaz: „Pa vsega najbrže ni več notri, kaj?“ Nato se prav sladko nasmeje in mi pokaže vsebino vrečice. Bilo je le še nekaj goldinarjev, desetice in krajcarjev. Ti presneti Cene! Nekaj je bil zapil, nekaj pa izgubil. „Nekaj moram pa „ženčetu“ prinesiti,“ začne on zopet, „da ne bo huda!“ Gre v gostilno in kupi skledico ocvirkov. V svoji pijanosti in neumnosti hoče djati skledico na glavo, da jo ponese kakor kak jerbas. Pri tem pa se skledica nagne — in ocvirki ležé v prahu! Smeš me je lomil, ko je potem pobiral ocvirke in dejal: „Jih bo pa „ženčè“ umilo!“

Drugikrat mi je pripovedoval, kakó je prekanil gospôdo. V vročem poletju je bil sejum. Tudi Cene postavi pod nekim drevesom kolibico, da bi točil vino. Jedno je točil po 24 kr., drugo po 28 kr. In vendar je bilo vino po 28 kr. isto, kakor po 24 — dà, še bolj

vođeno. Cene je namreč napravil takó-le: Iz graščinske ledenice je dobil nekaj kosov ledú. Ta led je dejal v sodček vina, kjer se je stopil. Vino je bilo pač bolj hladno, pa tudi bolj vođeno. Kmetom je dajal sparjeno, pa pristno kapljico po 24 kr., gospódi pa hladečo ter vođeno po 28 kr.

Slednjič naj zapišem še to, kar mi je Cene povedal o „črni ovci“. Kristus in sv. Peter sta hodila po svetu. Silno lačna prideta do planjave, kjer so se pasle ovce. Ena izmed njih je bila črna. To vzameta in zakoljeta. Zveličar pregleduje drob, pa ne najde srcá. Ko se temu čudi, pravi sv. Peter: „Gospod, vsegaveden si, tega pa le ne veš, da črna ovca nima srcá“.

Mavharju pa želim še dolgega življenja. Saj, kakor sam pravi, le on vzdržuje red v domači vasi, on „komandira“ vse; brez njega bi šlo vse narobe. N—r.

Gospodarske stvari.

Sadnega drevja ne sadite pregloboko! Pregloboko vsajeno drevje hira, je nerodovitno in kmalu pogine. Vendar je globoko sajenje navadna hiba naših sadjarjev. Korenine morajo biti le toliko globoko v zemlji, da je njih vrat ravno še v zemlji. Ker se zemlja nekoliko pose, vsadi naj se drevo 20 do 30 cm višje, ker sčasoma pride potem drevo ravno v pravo lego. V vlažnih tleh je priporočeno celó tako saditi, da se v jamo dene toliko prsti, da pride drevo do 50 cm višje, nego je obližnja površina. Tako sajenje se imenuje „sajenje na kupa“ in je le izjemno, in sicer na močnih tleh. „Vrt.“

Drobiž.

Angelj varuh nedolžnih otrok. Iz Sajdovica na Češkem se poroča: Na sv. Rešnjega Telesa dan so šolarice ravno hotele iti s procesijo iz cerkve. Kar se neka deklica pripogne, da si popravi trak pri nogavicah. Takó je nastalo v procesiji nekoliko presledka. V tistem trenutku pa pribuči iz zvonika težek kembelj od velikega zvona in buti ravno v ta presledok. Utrgal se je bil jermen. Ko bi se ona deklica ne bila pripognila in takó zadržala procesije, gotovo bi bilo več deklic ubitih. Reci kdo, kar mu drago, če je bil slučaj, je bil čuden slučaj. A popolnoma lahko je to umeti, če mislimo na prijatelja otrok — angelja varuha.

Žena in pater. Živela je žena, ki je bila velika klepetulja. Dan za dnem se je prepirala s svojo sosedo in njenim možem. Nekega dné gre iz mesta in sreča patra, ki se je vračal v samostan, stoječ v istem kraju, kjer je bivala žena. Prosi ga, ali ga sme spremljati, kar ji pater rad dovoli. Komaj sta izpregovorila deset besed, že začne žena: „Oh, gospod pater, kakšno sosedo imam! Vedno mi napravi kako škodo in če ji kaj rečem, krega se z menoj, daje mi najgrše primke in že večkrat me je celo udarila.“ Pater ji odvrne: „Potemtakem morava pa moliti za njo, da se poboljša!“ Reče, se prekriža in začne moliti rožni venec. Žena ga nekaj časa debelo gleda, potem pa nehoté moli za njim. Ko zmolita, začne žena spet: „Duhovni oče, tudi mož moje sosede ni nič boljši. Domov prihaja pozno zvečer, navadno vinjen. V hiši začne razsajati, da ni mogoče spati. Koliko noči je že prebdela v solzah njegova žena, ta dobra, še preveč potrpežljiva reva!“ „No, ker

je vaša sosedá, kakor upam vsled najine molitve, postala „dobra in potrpežljiva“, moliva sedaj za njenega moža, da mu Bog pokaže pravo pot!“ To reče pater in začne moliti drugi rožni venec. Ko dokončata molitev, potoži žena vnovič: „Oh, gospod, kakošna reva sem jaz! Nimam človeka, ki bi se menil za me, da mi dobro besedo, me tolažil in mi pomagal.“ Na to pater: „Če je tako, morava moliti tudi za Vas, da se Vas Bog usmili in Vam pomaga“. Molita tretji rožni venec in ko ga dokončata, prideta do razpotja. „Tu se ločita najina pota. Prav veselilo me bo, če me boste hoteli še večkrat spremljati. Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Po teh besedah krene pater na desno, žena pa pohiti na levo kličoč: „Vas že ne bom spremljala nikdar več!“ Pater se nasmehljá in pravi sam sebi: „Morda bo pa le današnja molitev pripomogla, da ji Bog pošlje milost poboljšanja!“

Bogdan.

Uganke.

Kdo sem?

I.

Pregreho značim, prav pogostno,
Ki zemski rod jo črti vès;
Če bereš me nazaj, povem ti
Besedico, ki znači kës.

II.

Spomladi veselo popevam in žvižgam
Od ranega jutra do nočnih temin;
Pa béri nazaj me — rad je me ubožec,
A hlapcem in deklam me dá bogatin.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 16. številki.

I. Top — pot. — II. Lok — kol.

Smešničar.

* Tudi delo. Kopališni gost je sleherni dan videl v bližnjem gozdu na klopi pod hrastom starega kmetovalca in njegovo ženo sedeti brez dela. Nekega dné ju vpraša: „Kaj pa vidva tukaj vedno sedita, ali nimata dela?“ — Kmetovalec: „Pač, jaz sem od hotelirja najet, da posnemam kukavico, moja žena je pa jek (odmev)“.

* V nekem mestu na Slovenskem so skoraj dogotovili lepo hišo. Neki kmetič se ustavi, ogleduje novo poslopje ter spoštljivo vpraša bližnjega gospoda: „Ne zamerite, gospod, kaj pa bode v tej hiši?“ — „Nornhaus (norišnica) za Slovence“, odgovori osorni gospod. „Aha, že mogoče, za Nemce bi bila takó premajhna“, odreže se kmetič ter odkoraka.

* Umljivo. Sodnik: „Zakaj niste najdene denarnice takoj oddali?“ Zatoženec: „Bilo je že pozno zvečer“. Sodnik: „Zakaj ne drugo jutro?“ Zatoženec: „Tedaj že ni bilo nič več v njej!“

* Profesor: „Kaj je prozorno takó, da je videti skozi?“ Dijak: „Luknja v ključavnicí!“

* Gost: „Gospod krčmar, vas pa ne bodo vzeli k vojakom“. Krčmar: „Zakaj ne?“ Gost: „Zato, ker nimate prave mere“.

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.